

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Πενήντα Επτά

Αποκαλύπτοντας τα προφητικά μυστικά της Αποκάλυψης: Ένα ταξίδι μέσα από τις προφητείες των εσχάτων καιρών

Jeff Pippenger
2024-01-21

Όλοι οι προφήτες μιλούν για το τέλος του κόσμου, και όλες οι προφητείες συγκλίνουν και καταλήγουν στο βιβλίο της Αποκάλυψης. Στο βιβλίο της Αποκάλυψης συνεχίζεται η ίδια γραμμή όπως και στο βιβλίο του Δανιήλ, διότι είναι το ίδιο βιβλίο. Όλες αυτές οι προφητικές αρχές έχουν καταγραφεί σταθερά στα προηγούμενα άρθρα. Στο βιβλίο της Αποκάλυψης πληροφορούμαστε ότι ακριβώς πριν κλείσει η περίοδος της δοκιμασίας υπάρχει μια προφητεία που είχε σφραγισθεί και αποσφραγίζεται. Αυτά τα άρθρα έχουν εκθέσει τα προφητικά στοιχεία που συνδέονται με το μήνυμα στο βιβλίο της Αποκάλυψης, το οποίο τώρα αποσφραγίζεται. Το μήνυμα δεν είναι μία μεμονωμένη προφητική αλήθεια, και κάθε στοιχείο του μηνύματος που αποσφραγίζεται εμπίπτει στην κατηγορία της Αποκάλυψης του Ιησού Χριστού.

Το μήνυμα αποσφραγίζεται ακριβώς πριν από τη λήξη της δοκιμασίας, όταν «ο καιρός είναι πλησίον». Τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης, σε συνδυασμό με τον σχολιασμό από τα συγγράμματα του Πνεύματος της Προφητείας, είναι πολύ συγκεκριμένα όσον αφορά τη διαδικασία που συνδέεται με την αποσφράγιση ενός προφητικού μηνύματος. Είναι ο Λέων της φυλής του Ιούδα εκείνος που επιτελεί την αποσφράγιση, και όταν το πράττει χρησιμοποιεί μια δομημένη μέθοδο για την παρουσίαση του μηνύματος. Λαμβάνει το μήνυμα από τον Πατέρα, ο οποίος παριστάνεται να κρατεί τη Βίβλο καθώς είναι σφραγισμένη με επτά σφραγίδες. Ο Λέων της φυλής του Ιούδα, που είναι επίσης η ρίζα του Δαβίδ και το Αρνίον το εσφαγμένο, λαμβάνει το βιβλίο από τον Πατέρα και αφαιρεί τις σφραγίδες.

Κατόπιν, ο Ιησούς δίδει το μήνυμα στον Γαβριήλ, ο οποίος, μαζί με άλλους αγγέλους, μεταβιβάζει το μήνυμα σε έναν προφήτη, ο οποίος γράφει το μήνυμα και το αποστέλλει στις εκκλησίες. Όταν πλησιάζει ο καιρός να αποσφραγισθεί το προφητικό μήνυμα, το άνοιγμα του προφητικού μηνύματος παράγει μια τριπλή διαδικασία δοκιμασίας, η οποία δοκιμάζει εκείνους μέσα στις εκκλησίες που αποτελούν το ακροατήριο στο οποίο απευθύνεται το γραπτό του προφήτου· και, βάσει της ατομικής ανταποκρίσεως των μελών αυτών της εκκλησίας, καθορίζουν αν ανήκουν σε μία από δύο τάξεις. Εκείνοι που δέχονται την αύξηση της γνώσεως που παράγεται από το αποσφραγισμένο μήνυμα προσδιορίζονται ως οι «σοφοί», ενώ εκείνοι που δεν τη δέχονται προσδιορίζονται από τον Δανιήλ ως οι «ασεβείς» και από τον Ματθαίο ως οι «μωρές».

Όλοι αυτοί οι παράγοντες που συνδέονται με την αποσφράγιση του τελικού προφητικού μυστικού εξετάζονται και τονίζονται στο εδάφιο εννέα του δέκατου εβδόμου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, διότι αυτό προσδιορίζει ένα στοιχείο της Αποκαλύψεως του Ιησού Χριστού το οποίο θα δοκιμάσει τις δύο τάξεις των προσκυνητών. Τούτο το πράττει προσδιορίζοντας ότι οι «σοφοί» είναι εκείνοι που θα κατανοήσουν το μήνυμα που ακολουθεί τη προειδοποιητική σημαία του εδαφίου.

Και εδώ είναι ο νους που έχει σοφία. Αί επτά κεφαλαί είναι επτά όρη, επί των οποίων κάθεται η γυναίκα. Και είναι επτά βασιλείς· οι πέντε έπεσαν, και ο ένας είναι, και ο άλλος δεν ήλθε ακόμη· και όταν έλθει, οφείλει να παραμείνει ολίγον. Και το θηρίο, το οποίο ήταν και δεν είναι, αυτό είναι και όγδοος, και είναι εκ των επτά, και υπάγει εις απώλειαν. Αποκάλυψις 17:9–11.

Ο «νους που έχει σοφία» είναι ο νους των «σοφών». Οι «σοφοί» κατανοούν την αύξηση της γνώσεως, και η αύξηση της γνώσεως που παριστάνεται αμέσως μετά τον προφητικό δείκτη, ο οποίος προσδιορίζει μια αλήθεια που θα γίνει κατανοητή από τους σοφούς και θα απορριφθεί από τους ασεβείς, είναι η αλήθεια που συνδέεται με τα βασίλεια της βιβλικής προφητείας τα οποία εκτίθενται στα εδάφια που ακολουθούν. Τα εδάφια εκείνα αποτελούν την τελευταία απεικόνιση των βασιλείων της βιβλικής προφητείας, και εκείνο που αποσφραγίζεται στις έσχατες ημέρες είναι ότι εκείνα τα οκτώ βασίλεια έχουν επίσης παρασταθεί και στην πρώτη απεικόνιση των βασιλείων της βιβλικής προφητείας στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ.

Η αποκάλυψη της αλήθειας υποστηρίζει την περιορισμένη αντίληψη των βασιλείων της βιβλικής προφητείας, η οποία αποτελούσε έναν από τους πολύτιμους λίθους του Μίλλερ· αλλά έλαμψε δέκα φορές λαμπρότερα, διότι κατέχει πολύ περισσότερη αλήθεια από όση οι Μιλλερίτες αντιλαμβάνονταν από το περιορισμένο σημείο της ιστορίας τους, και αντιπροσωπεύει μια δοκιμασία, όπως υποδηλώνεται από τον αριθμό «δέκα», και από τον προειδοποιητικό φάρο της εισαγωγικής προειδοποίησης «εδώ είναι ο νους που έχει σοφία», προφητικώς ερμηνευόμενο ως εξής: η ακόλουθη αλήθεια θα δοκιμάσει τις εκκλησίες στις οποίες αποστέλλεται το μήνυμα που αποσφραγίζεται ακριβώς πριν από το κλείσιμο της δοκιμασίας.

Στη δέκατη έβδομη κεφάλαιο της Αποκάλυψις ο Ιωάννης μεταφέρθηκε στην έρημο των χιλίων διακοσίων εξήντα ετών του παπικού σκότους. Τοποθετήθηκε στο ακριβές τέλος εκείνης της περιόδου, στο 1798, που είναι ακριβώς η ίδια ιστορία στην οποία τοποθετήθηκε στην δέκατη τρίτη κεφάλαιο της Αποκάλυψις.

Και εστάθην επί την άμμον της θαλάσσης, και είδον θηρίον αναβαίνον εκ της θαλάσσης, έχον κεφαλάς επτά και κέρατα δέκα, και επί των κεράτων αυτού διαδήματα δέκα, και επί τας κεφαλάς αυτού όνομα βλασφημίας. Αποκάλυψις 13:1.

Η «άμμος της θαλάσσης» αντιπροσωπεύει το 1798, διότι αντιπροσωπεύει την ιστορική οπτική γωνία από την οποία στον Ιωάννη παρουσιάσθηκε ο παπισμός (το θηρίο της θαλάσσης) σε παρελθόντα χρόνο, και οι Ηνωμένες Πολιτείες (το θηρίο της γης) να αναδύονται, και τελικώς να λαλούν ως δράκων κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Έπειτα το θηρίο της γης εξαναγκάζει τον κόσμο να αποδεχθεί την «εικόνα του θηρίου», η οποία θα λαλούσε και θα επέβαλλε κυριακάτικη νομοθεσία σε ολόκληρο τον κόσμο.

«Κατά τον καιρό κατά τον οποίο ο Παπισμός, απογυμνωμένος από τη δύναμή του, αναγκάστηκε να παύσει τον διωγμό, ο Ιωάννης είδε μια νέα δύναμη να αναδύεται, για να επαναλάβει τη φωνή του δράκοντος και να συνεχίσει το ίδιο σκληρό και βλάσφημο έργο. Αυτή η δύναμη, η τελευταία που πρόκειται να πολεμήσει εναντίον της εκκλησίας και του νόμου του Θεού, παριστάνεται με ένα θηρίο με κέρατα όμοια με αρνίου. Τα θηρία που

προηγήθηκαν είχαν αναβεί από τη θάλασσα· αυτό όμως ανέβηκε από τη γη, υποδηλώνοντας την ειρηνική ανάδυση του έθνους το οποίο συμβόλιζε — των Ηνωμένων Πολιτειών.» Signs of the Times, 8 Φεβρουαρίου 1910.

Ο Ιωάννης μεταφέρεται στο ίδιο σημείο παρατήρησης της ιστορίας, προκειμένου να λάβει στο δέκατο έβδομο κεφάλαιο την τελική παρουσίαση των βασιλείων της βιβλικής προφητείας. Από εκείνο το σημείο παρατήρησης παρουσιάζονται τα βασίλεια. Πρώτα πληροφορείται ότι το θηρίο ελέγχει τόσο την εκκλησία όσο και το κράτος, διότι αυτή κάθεται όχι μόνον επάνω σε επτά κεφαλές, αλλά και επάνω σε επτά όρη. Το ότι η μεγάλη πόρνη κάθεται επάνω του προσδιορίζει ότι αυτή είναι εκείνη που ιπτεύει το θηρίο, και εκείνος που ιπτεύει το θηρίο είναι εκείνος που ελέγχει το θηρίο.

Και ή γυνή, τήν όποιαν είδες, εἶναι ή μεγάλη πόλις, ἣτις βασιλεύει ἐπὶ τῶν βασιλέων τῆς γῆς.
Ἀποκάλυψις 17:18.

Η λέξη «βασιλεύει» σημαίνει κατέχει και άρχει επί. Ένας ιππέας άρχει επί του θηρίου κρατώντας τα χαλινάρια. Ο παπισμός άρχει επί επτά κεφαλών και επίσης επί επτά ορέων. Στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ, ο Δανιήλ πληροφορεί τον Ναβουχοδονόσορα ότι αυτός είναι η «κεφαλή» του χρυσού. Στο έβδομο κεφάλαιο του Ησαΐα, η «κεφαλή» είναι επίσης βασιλεύς, πρωτεύουσα ή βασίλειο.

Διότι η κεφαλή της Συρίας είναι η Δαμασκός, και η κεφαλή της Δαμασκού είναι ο Ρεσίν· και εντός εξήκοντα πέντε ετών ο Εφραΐμ θέλει συντριφθεί, ώστε να μη είναι λαός. Και η κεφαλή του Εφραΐμ είναι η Σαμάρεια, και η κεφαλή της Σαμαρείας ο υιός του Ρεμαλία. Εάν δεν πιστεύσητε, βεβαίως δεν θέλετε στερεωθή. Ησαΐας 7:7, 8.

Ο παπισμός, ο οποίος είναι η γυναίκα που κάθεται επάνω στο θηρίο, εξουσιάζει επί πάντων των βασιλέων της γης. Οι βασιλείς εκείνοι παριστάνονται ως «δέκα βασιλείς», οι οποίοι είναι η δύναμη του δράκοντος των εσχάτων ημερών. Αυτοί είναι οι βασιλείς με τους οποίους η πόρνη της Τύρου πορνεύει. Εκείνοι οι «δέκα βασιλείς» έχουν εξαναγκασθεί να αποδεχθούν την εξουσία του παπισμού, αλλά ο προεξάρχων βασιλεύς μεταξύ εκείνων των δέκα βασιλέων είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες. Οι Ηνωμένες Πολιτείες, επομένως, παριστάνονται επίσης από τον Αχάβ, τον βασιλέα των δέκα βορείων φυλών του Ισραήλ. Ο αριθμός «επτά» παριστά το «πλήρες», και όταν ο παπισμός απεικονίζεται να βασιλεύει επί των βασιλέων της γης, τότε βασιλεύει επίσης επί των δέκα βασιλέων και κάθεται επάνω στις επτά κεφαλές.

Εδώ είναι ο νους που έχει σοφία, διότι οι σοφοί των εσχάτων ημερών χρησιμοποιούν τη μεθοδολογία του «γραμμην επί γραμμην» και αναγνωρίζουν ότι καθένα από τα σύμβολα της κρατικής πολιτικής, επί της οποίας εξουσιάζει η πόρνη, προσδιορίζει την ίδια αλήθεια. Αυτή εξουσιάζει επίσης επί επτά ορέων, και οι Μιλλερίτες προσδιόρισαν ότι το «όρος» στη βιβλική προφητεία είναι σύμβολο βασιλείας, αλλά επίσης προσδιόρισαν ότι τα σύμβολα έχουν περισσότερες από μία σημασίες.

Τα όρη είναι επίσης σύμβολο της εκκλησίας. Το «ένδοξο άγιον όρος» στις Γραφές αντιπροσωπεύει την εκκλησία του Θεού.

Ο λόγος τον οποίον είδε ο Ησαΐας, ο υιός του Αμώς, περί του Ιούδα και της Ιερουσαλήμ. Και θέλει συμβεί εν ταις εσχάταις ημέραις, ότι το όρος του οίκου του Κυρίου θέλει στηριχθή επί της κορυφής των ορέων και θέλει υψωθή υπεράνω των βουνών· και πάντα τα έθνη θέλουσι συρρεύσει εις αυτό. Και πολλοί λαοί θέλουσιν υπάγει και ειπεί· Έλθετε, και ας αναβώμεν εις το όρος του Κυρίου, εις τον οίκον του Θεού του Ιακώβ· και θέλει διδάξει ημάς τας οδούς αυτού, και θέλομεν περιπατεί εν ταις τρίβοις αυτού· διότι εκ της Σιών θέλει εξέλθει νόμος, και λόγος Κυρίου εξ Ιερουσαλήμ. Ησαΐας 2:1-3.

Ο «οίκος του Κυρίου» είναι ή Έκκλησία Του, και είναι «όρος». Η μεγάλη πόρνη κάθεται επάνω εις επτά όρη, αποκαλύπτοντας ότι εξουσιάζει επάνω εις πάσας τας εκκλησίας, καθώς εξουσιάζει και επάνω εις πάντας τούς βασιλείς. Έχει έλεγχο επάνω εις πάσας τας εκκλησίας και επάνω εις πάντα τὰ κράτη εν όλω τῷ κόσμῳ.

Το όραμα το οποίο ο Ησαΐας προσδιορίζει ότι ήλθε προς αυτόν «περί τῆς Ίουδαίας και περί Ίερουσαλήμ», το οποίο μόλις παραθέσαμε, συνεχίζεται, και εξακολουθεί να είναι το ίδιο χωρίο στο τέταρτο κεφάλαιο, και, σύμφωνα με τον Ησαΐα, είναι η «ίδια ημέρα» κατά την οποία οι άνθρωποι λέγουν: «Δεϋτε, και αναβώμεν εις τὸ όρος του Κυρίου, εις τον οϊκον του Θεου Ίακώβ.» Κατά την ίδια εκείνη χρονική περίοδο προσδιορίζονται «επτά γυναίκες».

Και εν εκείνη τη ημέρα επτά γυναίκες θέλουσι πιασθή από ενός ανδρός, λέγουσαι· Ημείς θέλομεν τρώγει τον άρτον ημών και θέλομεν ενδύεσθαι τα ιμάτια ημών· μόνον ας καλώμεθα με το όνομά σου, διά να αφαιρεθή το όνειδος ημών. Εν εκείνη τη ημέρα ο βλαστός του Κυρίου θέλει είσθαι εις κάλλος και εις δόξαν, και ο καρπός της γης εις μεγαλοπρέπειαν και εις ευπρέπειαν διά τούς σωζομένους του Ισραήλ. Και θέλει συμβή, ότι ο εναπολειφθείς εν Σιών και ο απομείνας εν Ιερουσαλήμ θέλει ονομασθή άγιος, και πας ο γεγραμμένος μεταξύ των ζώντων εν Ιερουσαλήμ· όταν ο Κύριος εκπλύνη την ακαθαρσίαν των θυγατέρων της Σιών και καθάριση το αίμα της Ιερουσαλήμ εκ του μέσου αυτής διά πνεύματος κρίσεως και διά πνεύματος καύσεως. Και ο Κύριος θέλει δημιουργήσει επί παντός τόπου κατοικίας του όρους Σιών και επί των συνάξεων αυτής νεφέλην και καπνόν την ημέραν, και λάμψιν πυρός φλογερού την νύκτα· διότι επί πάσαν την δόξαν θέλει είσθαι σκέπη. Και θέλει είσθαι σκηνή διά σκίασμα την ημέραν από του καύματος, και διά καταφυγήν και διά σκέπην από της τρικυμίας και από της βροχής. Ησαΐας 4:1-6.

Η «ημέρα» που αποτελεί το θέμα του οράματος του Ησαΐα είναι η «ώρα» του μεγάλου σεισμού της ενδέκατης κεφαλαίου της Αποκάλυψης. Οι φρόνιμοι, οι οποίοι έχουν δεχθεί την προτροπή να «επιστρέψουν» από την απογοήτευση της 18ης Ιουλίου 2020, και έχουν εκπληρώσει τις προϋποθέσεις του εικοστού έκτου κεφαλαίου του Λευιτικού, και οι οποίοι έχουν συναχθεί από την πρώτη προφητεία του Ιεζεκιήλ, σφραγίζονται όταν αποδέχονται το δεύτερο μήνυμα του Ιεζεκιήλ περί των τεσσάρων ανέμων του Ισλάμ. Έπειτα υψώνονται στον ουρανό ως σημείο, και τα άλλα τέκνα του Θεού στη Βαβυλώνα αρχίζουν να ανταποκρίνονται στην κλήση να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα, η οποία αρχίζει κατά τον σεισμό, που είναι ο προσεχής νόμος της Κυριακής. Το άλλο ποιμνιο του Θεού ακούει το μήνυμα να εξέλθει από τη Βαβυλώνα, και αναγγέλλει: «Δεϋτε, και ας αναβώμεν εις το όρος του Κυρίου, εις τον οίκον του Θεού του Ιακώβ.»

Κατά την «ώρα» εκείνη η μεγάλη πόρνη αρχίζει να άδει τα άσματά της και να πορνεύει με τους βασιλείς της γης. Όσοι δεν είναι γεγραμμένοι στο βιβλίο της ζωής του Αρνίου ακολουθούν την πόρνη, και οι εκκλησίες τους υπάγονται στην εξουσία της. Τις εκκλησίες εκείνες ο Ησαΐας τις παριστάνει ως «επτά γυναίκες». Οι «επτά γυναίκες» εκείνες είναι τα «επτά όρη» επί των οποίων το παπικό σύστημα θα ασκήσει κυριαρχία, καθώς οι Ηνωμένες Πολιτείες εξαναγκάζουν ολόκληρο τον κόσμο να ανεγείρει εικόνα του θηρίου, η οποία και θα λαλήσει και θα κάμει πάντας να λάβουν το χάραγμα της παπικής εξουσίας.

Αυτές οι «επτά γυναίκες θέλουσι πιασθή από ένα άνδρα», και αυτός ο «άνδρας» είναι ο «άνθρωπος» που ο Παύλος προσδιορίζει ως «τον άνθρωπον της αμαρτίας». Κατά την περίοδο εκείνης της δοκιμασίας, όσοι παραμένουν «εν Ιερουσαλήμ, θέλουσιν ονομασθή άγιοι, πάντες οι εγγεγραμμένοι μεταξύ των ζώντων εν Ιερουσαλήμ». Ο λαός του Θεού είναι εκείνοι των οποίων τα ονόματα είναι γεγραμμένα στο βιβλίο της ζωής, στο βιβλίο του Αρνίου, του εσφαγμένου από καταβολής κόσμου. Η άλλη τάξη, η οποία πιάνεται από τον «άνθρωπο της αμαρτίας», είναι εκείνοι που στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο δεκατρία, προσκυνούν τον άνθρωπο της αμαρτίας.

Και πάντες οι κατοικούντες επί της γης θέλουσι προσκυνήσει αυτόν, των οποίων τα ονόματα δεν είναι γεγραμμένα εν τω βιβλίω της ζωής του Αρνίου, του εσφαγμένου από καταβολής κόσμου. Εάν τις έχει ους, ας ακούση. Αποκάλυψις 13:8, 9.

Η «ώρα» του μεγάλου σεισμού, η οποία είναι η κρίση του νόμου της Κυριακής, αποτελεί την ολοκλήρωση της ανακριτικής κρίσεως, και η κρίση βασίζεται στο αν το όνομά σου βρίσκεται ή δεν βρίσκεται καταγεγραμμένο στο βιβλίο της ζωής· έτσι, κατά τον καιρό εκείνο, οι δύο τάξεις που παριστάνονται από τη σχέση προς το βιβλίο της ζωής ταυτοποιούν ακριβώς τις τελικές σκηνές της κρίσεως. Εκείνοι που προσκολλώνται στον «άνθρωπο της αμαρτίας» διακηρύσσουν ότι θα «φάγωσι» τον «ίδιον αυτών άρτον και θα ενδυθώσι» την «ιδίαν αυτών ενδυμασίαν», αλλά η πρωταρχική επιθυμία τους είναι να «ονομασθώμεν με το όνομά σου».

Θα διατηρήσουν τη δική τους δογματική διακήρυξη πίστεως («θα τρώγουν τον δικό τους άρτο») και θα διατηρήσουν την ομολογιακή τους ιδιότητα («το δικό τους ένδυμα»), αλλά θα αποδεχθούν το όνομα του «ανθρώπου της ανομίας». Το όνομα του «ανθρώπου της ανομίας» είναι «καθολικός», που σημαίνει «οικουμενικός». Όσοι προσκολλώνται στον «άνθρωπο της ανομίας» επιθυμούν να γίνουν μέρος της «οικουμενικής εκκλησίας», η οποία είναι η Καθολική Εκκλησία. Επιζητούν αυτή τη σχέση, ώστε να «αφαιρεθεί» το «όνειδος» τους.

Το «όνειδος» πραγματεύεται δύο σημαντικά στοιχεία του θηρίου που βασιλεύει επί πάσας τὰς εκκλησίας και επί πάντα τὰ έθνη εν ταῖς έσχάταις ήμέραις. Κατά την «ώραν του μεγάλου σεισμού» στην Αποκάλυψιν ένδεκα, «ή οὐαί ή τρίτη έρχεται ταχέως». Η «τρίτη οὐαί» είναι τὸ Ίσλάμ. Κατά την «ώραν του μεγάλου σεισμού» στην Αποκάλυψιν ένδεκα, ήχει ή Έβδόμη Σάλπιγξ. Η Έβδόμη Σάλπιγξ είναι τὸ Ίσλάμ. Τὸ Ίσλάμ πλήττει κατά την «ώραν του μεγάλου σεισμού», διότι ὅλαι αἱ Σάλπιγγες είναι τὰ προφητικά μέσα που ὁ Θεός έχρησιμοποίησεν εις κρίσιν εναντίον τῆς εξαναγκασμένης κυριακάτικης λατρείας καθ' ὅλην τὴν παγκόσμιον ιστορίαν.

Όταν επέλθει η «εθνική καταστροφή» των Ηνωμένων Πολιτειών, με τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής, «τα έθνη θα οργισθούν». Το Ίσλάμ είναι εκείνο που εξοργίζει τα έθνη στη βιβλική

προφητεία, όπως παριστάνεται από την πρώτη αναφορά στο Ισλάμ στο βιβλίο της Γενέσεως.

Και ο άγγελος του Κυρίου είπε προς αυτήν· Ἰδού, εἶσαι ἐγκυος, και θέλεις γεννήσει υἱόν, και θέλεις καλέσει το ὄνομα αὐτοῦ Ἰσμαήλ· διότι ο Κύριος ἤκουσε την ταλαιπωρίαν σου. Και αὐτός θέλει εἶσθαι ἄγριος ἄνθρωπος· η χεὶρ αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ἐναντίον πάντων, και η χεὶρ πάντων ἐναντίον αὐτοῦ· και θέλει κατοικήσει ἀπέναντι πάντων των ἀδελφῶν αὐτοῦ. Γένεσις 16:11, 12.

Το «όνειδος» των εσχάτων ημερών είναι η θρησκεία του Ισλάμ. Οι εκκλησίες και τα έθνη του κόσμου θα υπαχθούν στην εξουσία της Νέας Τάξεως Πραγμάτων ενός Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, ο οποίος κυβερνάται από την Καθολική εκκλησία. Ο πάπας θα καθίσει επάνω στο παγκόσμιο αυτό σύστημα, καθώς ο Κωνσταντίνος έδωσε στον παπισμό την έδρα του κατά το έτος 330. Τα έθνη θα αποφανθούν ότι η ικανότητά τους να αντιμετωπίσουν τον πόλεμο που εξαπολύεται κατά της ανθρωπότητας από το Ισλάμ μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω μιας ενωμένης προσπάθειας, η οποία θα απαιτήσει υποταγή σε κάποια ηθική αυθεντία, για την οποία οι Ηνωμένες Πολιτείες θα επιμείνουν ότι είναι η Ρωμαϊκή εκκλησία. Καθώς ο Ιουστινιανός έδωσε στην Καθολική εκκλησία τη μεγάλη της εξουσία κατά το έτος 533, η ιστορία επαναλαμβάνεται. Οι Ηνωμένες Πολιτείες θα εξαναγκάσουν τον κόσμο, διά της στρατιωτικής τους ισχύος, να υπακούσει, ακριβώς όπως έκανε ο Χλωδοβίχος για την Καθολική εκκλησία κατά το έτος 496. Η ιστορία του δευτέρου εδαφίου του δεκάτου τρίτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως θα επαναληφθεί.

Και τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον εἶδον, ἦτο ὅμοιον μὲ πάρδαλιν, και οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς πόδες ἄρκτου, και τὸ στόμα αὐτοῦ ὡς στόμα λέοντος· και ὁ δράκων ἔδωκεν εἰς αὐτὸ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, και τὸν θρόνον αὐτοῦ, και ἐξουσίαν μεγάλην. Ἀποκάλυψις 13:2.

Μόλις στηθεί η εικόνα, τότε οι βασιλείς της γης, οι οποίοι έχουν εξοργισθεί από τις επιθέσεις του Ισλάμ, θα αναγνωρίσουν ότι η καθολική «μομφή» κατά του Ισλάμ, η οποία χρησιμοποιήθηκε για να φέρει σε ύπαρξη την παγκόσμια εικόνα του θηρίου, δεν ήταν η «μομφή» για την οποία ο «άνθρωπος της αμαρτίας» (Ιεζάβελ) πράγματι ενδιαφερόταν. Πολύ αργά, ο κόσμος θα ανακαλύψει ότι η Ιεζάβελ δεν ενδιαφέρεται καθόλου για το Ισλάμ, αλλά ότι η καρδιά της επιθυμεί να θανατώσει τον Ηλία, καθώς η Ηρωδιάς εθανάτωσε τον Ιωάννη τον Βαπτιστή.

Ο «νους που έχει σοφία» είναι ο «νους των σοφών», και οι «σοφοί» είναι εκείνοι που κατανοούν την «αύξηση της γνώσεως» που παράγεται όταν ο Λέων εκ της φυλής του Ιούδα αποσφραγίζει την Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, ακριβώς πριν κλείσει η περίοδος της δοκιμασίας.

Και λέγει προς ἐμέ· Μη σφραγίσῃς τους λόγους της προφητείας του βιβλίου τούτου· διότι ο καιρὸς εἶναι πλησίον. Ὅστις ἀδικεῖ, ας ἀδικήσῃ ἐτι· και ὅστις εἶναι μεμιασμένος, ας μιανθῇ ἐτι· και ὅστις εἶναι δίκαιος, ας δικαιωθῇ ἐτι· και ὅστις εἶναι ἅγιος, ας ἀγιασθῇ ἐτι. Ἀποκάλυψις 22:10, 11.

«Και αι επτά κεφαλαί είναι επτά ὄρη, ὅπου η γυνή κάθεται επ' αὐτῶν», αντιπροσωπεύει την αλήθεια ότι ο παπισμός θα κυριαρχήσει τόσο επί της εκκλησίας όσο και επί του κράτους. Τα σύμβολα έχουν περισσότερες από μία σημασίες, και τα σύμβολα πρέπει να ορίζονται και να κατανοούνται από τα συμφραζόμενα του χωρίου ὅπου παρουσιάζονται. Προβάλλεται το επιχείρημα ότι το εδάφιο ταυτοποιεί τις κεφαλές ως τα ὄρη· ποια, λοιπόν, θα ήταν η δικαιολογία

για να προσδιορισθεί διάκριση μεταξύ των κεφαλών (κρατική πολιτική) και των ορέων (εκκλησιαστική πολιτική); Η διάκριση καθιερώνεται στα κεφάλαια επτά και οκτώ του Δανιήλ. Στο κεφάλαιο επτά, τόσο η ειδωλολατρική Ρώμη όσο και η παπική Ρώμη προσδιορίζονται ως «διαφέρουσες» από τα θηρία που προηγήθηκαν.

Όταν το έβδομο κεφάλαιο παρατίθεται επί του ογδού κεφαλαίου (γραμμή επί γραμμής), διαπιστώνουμε στο ογδοο κεφάλαιο το μικρόν κέρας της Ρώμης, να ταλαντεύεται μεταξύ άνδρα, γυναικός, άνδρα, γυναικός. Ένα σύμβολο (το μικρόν κέρας) που αντιπροσωπεύει δύο εξουσίες. Στα κεφάλαια εκείνα, ένα κέρας είναι βασιλεία, και μία βασιλεία είναι επίσης κεφαλή. Στο ογδοο κεφάλαιο, το μικρόν κέρας αντιπροσωπεύει δύο βασιλείας, την τετάρτην και την πέμπτην βασιλείαν της βιβλικής προφητείας. Το μικρόν κέρας αντιπροσωπεύει συμβολικώς δύο βασιλείας, και οι δύο βασιλείες που αντιπροσωπεύει είναι βασιλείες που προσδιορίζουν την ένωση της πολιτειακής τέχνης και της εκκλησιαστικής τέχνης. Οι επτά κεφαλές, οι οποίες είναι επίσης επτά όρη, αντιπροσωπεύουν δύο βασιλείας, και η μία βασιλεία είναι η εκκλησιαστική τέχνη και η άλλη είναι η πολιτειακή τέχνη.

Στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ, υπάρχει μία ακόμη μαρτυρία αυτού του προφητικού συμβολισμού, διότι εκεί η έσχατη βασιλεία, την οποία οι Μιλλεριτιστές κατανοούσαν ως την τέταρτη βασιλεία της Ρώμης, παριστάνεται διά σιδήρου και πηλού. Ο σίδηρος και ο πηλός συνδυάζονται, μολονότι στην πραγματικότητα ο σίδηρος δεν συνδυάζεται με τον πηλό. Ωστόσο, όταν η Αδελφή Γουάιτ σχολιάζει περί του «σιδήρου και πηλού», τον προσδιορίζει ως σύμβολο εκκλησιαστικής και κρατικής εξουσιοτεχνίας, όπως παριστάνεται από το μικρό κέρας του ογδού κεφαλαίου και από τις κεφαλές της Αποκαλύψεως δεκαεπτά, οι οποίες είναι επίσης όρη.

«Έχουμε φθάσει σε καιρό κατά τον οποίο το ιερό έργο του Θεού παριστάνεται από τα πόδια της εικόνας, όπου ο σίδηρος ήταν αναμειγμένος με τον πηλό τον πηλώδη. Ο Θεός έχει έναν λαό, έναν εκλεκτό λαό, του οποίου η διάκριση πρέπει να αγιασθεί, ο οποίος δεν πρέπει να καταστεί ακάθαρτος, επιθέτοντας επάνω στο θεμέλιο ξύλα, χόρτο και καλάμη. Κάθε ψυχή που είναι πιστή στις εντολές του Θεού θα διακρίνει ότι το διακριτικό γνώρισμα της πίστεώς μας είναι το Σάββατο της εβδόμης ημέρας. Εάν η κυβέρνηση τιμούσε το Σάββατο όπως ο Θεός έχει προστάξει, θα εστεκόταν με τη δύναμη του Θεού και προς υπεράσπιση της πίστεως που παραδόθηκε μία φορά στους αγίους. Αλλά οι πολιτικοί άνδρες θα υποστηρίξουν το νόθο σάββατο και θα αναμείξουν τη θρησκευτική τους πίστη με την τήρηση αυτού του τέκνου του παπισμού, τοποθετώντας το υπεράνω του Σαββάτου το οποίο ο Κύριος έχει αγιάσει και ευλογήσει, ξεχωρίζοντάς το ώστε ο άνθρωπος να το τηρεί άγιο, ως σημείο μεταξύ Αυτού και του λαού Του έως χιλίες γενεές. Η ανάμειξη της εκκλησιαστικής τέχνης και της πολιτικής τέχνης παριστάνεται από τον σίδηρο και τον πηλό. Αυτή η ένωση αποδυναμώνει όλη τη δύναμη των εκκλησιών. Αυτή η περιβολή της εκκλησίας με την εξουσία του κράτους θα επιφέρει πονηρά αποτελέσματα. Οι άνθρωποι έχουν σχεδόν υπερβεί το σημείο της μακροθυμίας του Θεού. Έχουν επενδύσει τη δύναμή τους στην πολιτική και έχουν ενωθεί με το παπισμό. Αλλά θα έλθει ο καιρός όταν ο Θεός θα τιμωρήσει εκείνους που κατήργησαν τον νόμο Του, και το πονηρό έργο τους θα επιστρέψει επάνω στους ίδιους». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 4, 1168, 1169.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Στη σκηνή που αναπαριστά το έργο του Χριστού για εμάς και την επίμονη κατηγορία του Σατανά εναντίον μας, ο Ιησούς στέκεται ως ο αρχιερέας και υποβάλλει αίτηση υπέρ του λαού του Θεού που τηρεί τις εντολές Του. Την ίδια στιγμή ο Σατανάς παρουσιάζει τον λαό του Θεού ως μεγάλους αμαρτωλούς και φέρει ενώπιον του Θεού τον κατάλογο των αμαρτιών στις οποίες τους έθελε να πέσουν καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους, και επιμένει ότι, εξαιτίας των παραβάσεών τους, πρέπει να παραδοθούν στα χέρια του για να τους καταστρέψει. Επιμένει ότι δεν θα έπρεπε να προστατεύονται από λειτουργούντες αγγέλους απέναντι στη συμμαχία του κακού. Είναι γεμάτος οργή, επειδή δεν μπορεί να δέσει τον λαό του Θεού σε δεμάτια μαζί με τον κόσμο, ώστε να του αποδώσουν πλήρη αφοσίωση. Βασιλείς και άρχοντες και κυβερνήτες έχουν θέσει επάνω τους το στίγμα του αντιχρίστου και παριστάνονται ως ο δράκων που εξέρχεται για να κάνει πόλεμο με τους αγίους—με εκείνους που τηρούν τις εντολές του Θεού και έχουν την πίστη του Ιησού. Μέσα στην έχθρα τους εναντίον του λαού του Θεού, αποδεικνύονται επίσης ένοχοι για την εκλογή του Βαραββά αντί του Χριστού.»

«Ο Θεός έχει διαφορά με τον κόσμο. Όταν καθίσει το δικαστήριο και ανοιχθούν τα βιβλία, έχει να τακτοποιήσει έναν φοβερό λογαριασμό, ο οποίος ήδη τώρα θα έκανε τον κόσμο να φοβάται και να τρέμει, αν οι άνθρωποι δεν ήταν τυφλωμένοι και γοητευμένοι από σατανικές πλάνες και απάτες. Ο Θεός θα καλέσει τον κόσμο να δώσει λόγο για τον θάνατο του μονογενούς Του Υιού, τον οποίο, για κάθε πρακτικό σκοπό, ο κόσμος έχει εκ νεού σταυρώσει και έχει εκθέσει σε δημόσια καταισχύνη με τον διωγμό του λαού Του. Ο κόσμος έχει απορρίψει τον Χριστό στο πρόσωπο των αγίων Του· έχει αρνηθεί τα μηνύματά Του, αρνούμενος τα μηνύματα προφητών, αποστόλων και αγγελιοφόρων. Έχουν απορρίψει εκείνους που υπήρξαν συνεργοί με τον Χριστό, και γι' αυτό θα πρέπει να αποδώσουν λόγο».

Testimonies to Ministers, 38, 39.